

Sygn. akt I ACa 944/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Romana Górecka

Sędziowie: SA Bogdan Świerczakowski

SA Marta Szerel (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II C 501/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Bogdan Świerczakowski Romana Górecka Marta Szerel

Sygn. akt I ACa 944/15

UZASADNIENIE

W pozwie z 25 czerwca 2014 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), powód P. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.584.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. w związku z wydaniem naruszającej prawo decyzji administracyjnej z 7 października 1972 r. i odmową ustanowienia na rzecz powoda prawa użytkowania wieczystego do części nieruchomości przy ul. (...) w W..

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując roszczenie co do zasady i co do wysokości. Podniósł, że powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej, ani też, by na skutek wadliwej decyzji poniósł szkodę; nie wykazał również adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a szkodą.

Wyrokiem z 5 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że nieruchomości położona w W. przy ul. (...), objęta księgą hipoteczną „H. (...)”, stanowiła własność A. K. oraz W. P.. Na mocy dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze(...)nieruchomość ta przeszła z dniem 21 listopada 1945 r. na własność gminy (...) W.. Nieruchomość stanowi obecnie trzy działki ewidencyjne: nr (...) o powierzchni 1.322 m⁽²⁾, nr (...) o powierzchni 491 m⁽²⁾ oraz nr (...) o powierzchni 198 m⁽²⁾. A. K. i W. P. złożyli 13 maja 1948 r. wniosek o przyznanie im prawa własności czasowej do nieruchomości. Decyzją z 7 października 1972 r. Prezydium Rady Narodowej w W. odmówiło przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości z zaznaczeniem, że położone na gruncie budynki przeszły na własność Skarbu Państwa. 13 sierpnia 2012 r., na podstawie warunkowej umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego, P. W. nabył od spadkobierczyni W. M. L.-L. roszczenie o ustanowienie – w 1/2 części – prawa użytkowania wieczystego na nieruchomości położonej w W., przy ul. (...), objętej księgą hipoteczną (...). 7 września 2012 r., na podstawie kolejnej warunkowej umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego, powód nabył od spadkobierców A. E. W. W., H. M., B. K., A. W. (1), D. M., M. M., J. M. (1), U. K., J. M. (2), E. W. (1) oraz A. W. (2) roszczenie o ustanowienie – w dalszej 1/2 części – prawa użytkowania wieczystego na tej nieruchomości. Umowy sprzedaży zostały zawarte pod warunkiem stwierdzenia nieważności lub wydania z naruszeniem prawa decyzji Prezydium Rady Narodowej w W. z 7 października 1972 r., odmawiającej dawnym właścicielom przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości. Decyzją z 8 lutego 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. stwierdziło nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej w W. z 7 października 1972 r. Dnia 21 stycznia 2013 r. powód wystąpił do Prezydenta (...) W. o rozpoznanie wniosku dekretowego z 13 maja 1949 r. W wyniku ponownego rozpoznania wniosku, ostateczną decyzją z 17 kwietnia 2014 r. Prezydent (...) W. ustanowił na rzecz powoda prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 1.813 m⁽²⁾, położonego w W. – D. W. przy ul. (...), oznaczonego w ewidencji gruntów jako działki z obręb(...) nr: (...) o powierzchni 1.322 m⁽²⁾, objętą księgą wieczystą nr (...) o powierzchni 491 m⁽²⁾, objętą księgą wieczystą nr (...). Jednocześnie Prezydent (...) W. odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu stanowiącego działkę nr (...) z obręb(...) o powierzchni 198 m⁽²⁾, objętą księgą wieczystą nr (...), z uwagi na istnienie na tej części nieruchomości budynku stanowiącego własność osoby trzeciej.

W takim stanie faktycznym, ustalonym na podstawie niekwestionowanych dowodów z dokumentów, w szczególności aktów notarialnych, Sąd Okręgowy stwierdził, że powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej powoda.

Zgłoszone żądanie powód wywodził ze zdarzenia polegającego na wydaniu orzeczenia administracyjnego odmawiającego uwzględnienia wniosku o ustanowienie własności czasowej na rzecz pierwotnych (...) i W. P.. Nieważność tego orzeczenia następnie stwierdzono. Powód uzasadniał przyjęte stanowisko wskazując na fakt nabycia od spadkobierców właścicieli roszczenia odszkodowawczego wynikającego z wydania wadliwej decyzji. Stosownie do art. 160 § 1 i 2 k.p.a. stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a. albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Do odszkodowania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, z wyłączeniem art. 418 tego kodeksu.

Za uzasadniony Sąd Okręgowy uznał zarzut strony pozwanej, która podniosła, że na podstawie umów z 13 sierpnia i 7 września 2012 r. powód nabył prawa i roszczenia o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego, nie nabywając jednocześnie roszczeń o odszkodowanie z tytułu wydania wadliwej decyzji administracyjnej odmawiającej przyznania prawa użytkowania wieczystego. W ocenie Sądu pierwszej instancji, umowy te wyraźnie określają ich przedmiot jako przysługujący zbywcom udział w prawach i roszczeniach o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, wynikających z dyspozycji art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. W ocenie Sądu, z ich treści nie można wyprowadzić wniosku, że powód nabył roszczenie o odszkodowanie z tytułu wydania wadliwej decyzji administracyjnej. Odwołując się do reguł wykładni woli z art. 65 § 1 k.c. Sąd Okręgowy uznał, że zawarte przez powoda umowy sprzedaży z osobami, którym przysługiwało roszczenie o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), nie przenosiły na nabywcę roszczenia odszkodowawczego związanego z wadliwie wydaną decyzją administracyjną, w tym przypadku decyzją Prezydium Rady Narodowej w W. z

7 października 1972 r. Sąd wskazał, że regulacje dekretu mogą stanowić podstawę do formułowania różnych roszczeń przez właścicieli nieruchomości nim objętych. W pierwszej kolejności właściciele (ich następcy) mogą domagać się ustanowienia użytkownika wieczystego, a w sytuacji gdy wadliwa decyzja administracyjna spowodowała szkodę, może przysługiwać im roszczenie o odszkodowanie. W końcu z dekretem mogą wiązać się roszczenia dotyczące korzystania z gruntu. Sąd zwrócił uwagę, że umowy sporządzone zostały w formie aktów notarialnych. Zawarte przed notariuszem akty regulują powstałe między powodem a spadkobiercami pierwotnych właścicieli nieruchomości stosunki cywilnoprawne i zawierają odniesienie do definicji określonych pojęć, wywołujących konkretne skutki prawne. Należy zatem przyjąć, że sformułowaniu zawartym w tekście umowy należy przypisać powszechnie przyjęte znaczenie prawne. Jeżeli zatem w umowach jest mowa o zbyciu praw i roszczeń o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego na nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), nie zaś o zbyciu wszelkich praw i roszczeń dotyczących danej nieruchomości, to z takich postanowień umownych nie można wywodzić nabycia roszczenia o odszkodowanie. Wykładnia umów pozwala jedynie na wniosek, że powód nabył roszczenie o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego na nieruchomości, co tym samym daje podstawy by stwierdzić, że brak jest po jego stronie istnienia przesłanki legitymacji procesowej do wystąpienia ze zgłoszonym powództwem. Za takim przemawia też odwołanie się w umowie do art. 7 ust 1 i 2 dekretu. Zbycie roszczeń dotyczyć miało tych, które „wynikają z dyspozycji art. 7 ust. 1 i 2 dekretu”. Te zaś przepisy wprost mówią jedynie o roszczeniu o ustanowienie prawa wieczystej dzierżawy (użytkownika wieczystego). W sytuacji, gdy umowę sporządza profesjonalista, tym bardziej brak jest podstaw do odstąpienia od językowej jej wykładni. Wobec jasnych językowo sformułowań umów, z których powód wywodził swoje roszczenie, dowód, że umowy te należy tłumaczyć odmiennie od ich treści wyrażonej wprost w dokumencie, spoczywał na powodzie. Powód nie zrealizował w postępowaniu dowodowym ciężącego na nim obowiązku wykazania istnienia okoliczności, z których wywodził skutki prawne. Nie został zaoferowany jakikolwiek dowód uzasadniający twierdzenie, że zamiarem stron w momencie zawierania każdej z umów było objęcie nimi większego zakresu roszczeń niż ten, wynikający z literalnego brzmienia jej postanowień.

Wobec zatem uznania, że brak jest podstaw, by interpretować postanowienia umowne w sposób rozszerzający i w konsekwencji stwierdzając, że powodowi nie przysługuje roszczenie odszkodowawcze z art. 160 k.p.a., powództwo należało oddalić.

Stwierdzenie bezzasadności powództwa ze względu na brak legitymacji procesowej powoda eliminowało konieczność analizy pozostałych zarzutów podniesionych przez strony w toku procesu.

O kosztach procesu postanowiono na art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 3 warunkowych umów sprzedaży z 13 sierpnia 2012 r. i 7 września 2012 r. poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na wadliwej wykładni oświadczeń woli stron, spowodowaną pominięciem okoliczności towarzyszących zawarciu i wykonywaniu umów, a także specyfiki – dwufazowości – postępowania dekretowego. Przede wszystkim oczywistej okoliczności, że w wyniku wykonania umowy powód stał się jedynym adresatem decyzji Prezydenta (...). W rozstrzygającej wniosek dekretowy o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego nieruchomości i w części o odmowie ustanowienia prawa użytkownika wieczystego, i że z tego tytułu to wyłącznie powodowi przysługuje roszczenie o odszkodowanie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd Okręgowy, że zamiarem stron było przeniesienie przez sprzedających na rzecz kupującego jedynie roszczenia o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego do nieruchomości (...) położonej przy ul. (...), hip. 999°, z wyłączeniem praw i roszczeń o odszkodowanie w przypadku odmowy ustanowienia na rzecz kupującego prawa użytkownika wieczystego nieruchomości;

II. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 232 zd. 2 k.p.c., a także art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zw. z art. 91 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP przez zaniechanie podjęcia czynności zmierzających do wyjaśnienia, jaki był zgodny zamiar stron i cel umów sprzedaży, na które

Sąd Okręgowy powołał się w uzasadnieniu wyroku i z których Sąd Okręgowy przeprowadził dowody, oraz przez prowadzenie postępowania w sposób naruszający jego zasady, tj. brak zobowiązania strony do wypowiedzenia się co do wykładni woli stron umowy w sytuacji, w której Sąd Okręgowy przewidywał rozstrzygnięcie sprawy w oparciu o tę podstawę, podczas gdy strona w toku procesu, na etapie postępowania dowodowego, nie może być zaskakiwana decyzjami prowadzącymi do rozstrzygnięcia sprawy;

2. nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. wskutek błędnego przyjęcia przez Sąd na wstępnym etapie postępowania, że na podstawie warunkowych umów sprzedaży powód nie nabył roszczenia o odszkodowanie z tytułu odmowy przyznania prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości (...) położonej przy ul. (...), a zatem nie posiada legitymacji czynnej w sprawie,

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie, że z uwagi na przedmiot warunkowych umów sprzedaży powód pozbawiony jest legitymacji procesowej w niniejszym postępowaniu, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności decyzji Prezydenta (...) W. z 17 kwietnia 2014 r., w jednoznaczny sposób dowodzi, że podmiotem, któremu odmówiono przyznania prawa użytkowania wieczystego nieruchomości jest wyłącznie powód, a zatem wyłącznie jemu przysługuje legitymacja do dochodzenia roszczenia o odszkodowanie. Powód jest bowiem jedynym podmiotem, który poniósł szkodę rzeczywistą w związku z odmową ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości przy ul. (...) w W.,

4. art. 278 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. poprzez błędne oddalenie wniosku strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości w celu określenia wartości rynkowej gruntu, za który powód dochodzi w niniejszej sprawie odszkodowania, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Wskazując na powyższe powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ponadto, powód wniósł o dopuszczenie dowodów ze dokumentów – oświadczeń z 26, 27 i 31 marca 2015 r. oraz 2 i 7 kwietnia 2015 r., złożonych w formie aktu notarialnego – na okoliczność, że zgodnie z zamiarem stron warunkowych umów sprzedaży z 13 sierpnia i 7 września 2012 r. przedmiot sprzedaży obejmował zarówno roszczenie o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) w W., jak i roszczenie o odszkodowanie w przypadku odmowy ustanowienia na rzecz powoda tego prawa. Na te okoliczności powód wniósł również o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków – wszystkich sprzedających oraz notariusza i asesora notarialnego, a także z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania, a ponadto o dopuszczenie dowodu ze złożonego w odpisie aktu notarialnego z 24 lipca 2013 r. – na okoliczność potwierdzenia prawidłowej wykładni złożonych przez powoda oświadczeń w umowach z 13 sierpnia i 7 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu, gdyż nie została rozpoznana istota sprawy.

Sąd pierwszej instancji uznał, iż wobec jasnego brzmienia warunkowych umów sprzedaży z 13 sierpnia i 7 września 2012 r. brak jest podstaw do wyciągania z nich wniosków, jakie wskazywał powód będący stroną tych umów, tj. że poza roszczeniami o ustanowienie prawa wieczystego użytkowania nieruchomości obejmowały one również zbycie na rzecz powoda roszczeń o odszkodowanie w przypadku odmowy takiego ustanowienia. Sąd Okręgowy oparł się przy tym na literalnym brzmieniu umowy, stwierdzając, że wobec jasnych językowo sformułowań umów, brak jest podstaw do odmiennego ich tłumaczenia niż wskazywała strona pozwana. Biorąc jednak pod uwagę w szczególności stan istniejący w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej, należało dokonać odmiennej wykładni przedmiotowych oświadczeń (art. 316 § 1 k.p.c.).

Art. 65 § 2 k.c. nie przyznaje tak przesądającego znaczenia brzmieniu umowy, jak wskazał Sąd pierwszej instancji. W myśl tego przepisu zamiar i cel umowy znajdują się na pierwszym miejscu, a dopiero w dalszej kolejności należy uwzględnić dosłowne brzmienie umowy (tak Sąd Najwyższy w orz. z 8 czerwca 1999 r., II CKN 379/98, OSN 2000/1/10). W orzecznictwie aktualnie odstąpiono od koncepcji zacieśniania wykładni tylko do niejasnych postanowień umowy (*clara non sunt interpretanda*) i każde oświadczenie woli, niezależnie od formy w jakiej zostało złożone, podlega wykładni. Wykładnia oświadczeń woli złożonych przy zawarciu umowy nie może bazować na samym tylko jej tekście, nawet jeżeli tekst ten został utrwalony w formie aktu notarialnego (tak Sąd Najwyższy w wyr. z 10 lutego 2012 r., II CSK 348/11, Lex nr 1147747). Możliwa jest zatem sytuacja, w której właściwy sens czynności prawnej, przy uwzględnieniu kontekstu złożonych oświadczeń woli, będzie odbiegał od jego „jasnego” znaczenia w świetle reguł językowych (por. orz. Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00, OSN 2001/6/95). Sąd przy tym nie może uznać, że wykładnia językowa treści umowy jest na tyle jednoznaczna, że należy na niej poprzestać, jeśli ten sam tekst inaczej rozumieją strony umowy oraz orzekające w sprawie sądy (tak Sąd Najwyższy w wyr. z 26 listopada 2010 r., IV CSK 258/10, Lex nr 707916).

Wykładnia umów w pierwszym rzędzie powinna uwzględniać rzeczywistą wolę stron zawierających umowę i taki sens wyraża art. 65 § 2 k.c. Wymaga to zbadania nie tylko konkretnego postanowienia umowy i wskazane jest przyjmowanie takiego sensu oświadczenia woli, które uwzględnia kontekst umowny, a dla stwierdzenia zgodnej woli stron mogą mieć znaczenie ich wcześniejsze, jak również późniejsze oświadczenia i zachowania, czyli tzw. kontekst sytuacyjny (tak Sąd Najwyższy w wyr. z 26 lipca 2012 r., II CSK 9/12, Lex nr 1228778). Zachowania stron umowy już po zawarciu umowy mogą być traktowane, zgodnie z art. 60 k.c., jako wyrażenie woli osoby dokonującej czynności prawnej, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2015 r., V CSK 588/14, Lex nr 1766010). Przy czym sąd, stwierdzając, że strony w sposób tożsamy rozumiały użyte w umowie sformułowania, jest związany taką zgodną interpretacją umowy, chociażby znaczenie nadawane oświadczeniu woli przez same strony odbiegało od jasnego sensu oświadczenia woli wynikającego z reguł językowych (tak Sąd Najwyższy w wyr. z 18 września 2013 r., V CSK 436/12, Lex nr 1402681).

W sprawie niniejszej powód, jako strona warunkowych umów sprzedaży z 13 sierpnia i 7 września 2012 r., od samego początku twierdził, iż zgodnym zamiarem stron i celem tych umów było objęcie nimi nie tylko roszczeń o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) w W., ale także roszczeń o odszkodowanie w przypadku odmowy ustanowienia na rzecz powoda tego prawa. Na etapie postępowania apelacyjnego zostały złożone oświadczenia drugiej strony tych umów, czyli wszystkich sprzedających, które potwierdzają taki właśnie zgodny zamiar stron i cel umów. Okoliczność złożenia odpowiednich oświadczeń woli, o treści wynikającej ze złożonych przy apelacji aktów notarialnych, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, co wyraźnie oświadczył w szczególności pozwany na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym. Jako fakt przyznany, nie wymagał on zatem dowodu zgodnie z art. 229 k.p.c. Wobec niesporności złożenia przez sprzedających określonych oświadczeń, nie było podstaw do przeprowadzania dowodów z zeznań samych sprzedających i powoda na wskazane w apelacji okoliczności (art. 227 k.p.c.). W tych okolicznościach irrelevantnym był również bezsporny fakt wyodrębnienia w innej umowie, zawartej z udziałem powoda w 2013 r., roszczenia o zapłatę odszkodowania od roszczenia o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego. Umowa tamta dotyczyła innego stosunku prawnego, z innymi sprzedającymi niż w sprawie niniejszej. Podlega więc autonomicznej wykładni, nie powiązanej z interpretacją umów istotnych w sprawie niniejszej. Z powyższych względów wnioski dowodowe zgłoszone przez obie strony na etapie postępowania apelacyjnego podlegały oddaleniu.

Powód, jako kupujący, oraz M. L., jako sprzedająca z umowy z 13 sierpnia 2012 r., a także E. W. (2), H. M., B. K., A. W. (1), D. M., M. M., J. M. (1), U. K., J. M. (2), E. W. (1) i A. W. (2), jako sprzedający z umowy z 7 września 2012 r., zgodnie i jednoznacznie oświadczyli, że zgodny zamiar stron oraz cel przedmiotowych umów polegał na tym, że przedmiot sprzedaży obejmował zarówno roszczenie o ustanowienie prawa rzeczowego, tj. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, jak i wierzytelności o zapłatę odszkodowania w sytuacji, gdyby do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nie doszło z przyczyn dowolnych, a zwłaszcza z powodu braku prawnej możliwości stwierdzenia nieważności decyzji z 7 października 1972 r. ze względu na zaistnienie nieodwracalnych skutków prawnych (k.

198v., 200v., 202v., 204v., 206v., 208v.). Taką zgodną wykładnią stron, stosownie do powołanych wyżej poglądów judykatury, Sąd jest związany.

Powyższe oznacza, że powód – wbrew odmiennej konstatacji Sądu pierwszej instancji – posiada legitymację czynną w niniejszej sprawie. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy winien zatem zbadać merytorycznie podstawy powództwa i ocenić zasadność zgłoszonego w sprawie roszczenia, w szczególności poddać analizie istnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. W przypadku zaś uznania żądania za usprawiedliwione co do zasady, ustalić jego wysokość, rozważając zgłoszone przez powoda w tym zakresie wnioski dowodowe.

Zważywszy na powyższe, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na art. 108 § 2 k.p.c.

Bogdan Świerczakowski Romana Górecka Marta Szerel